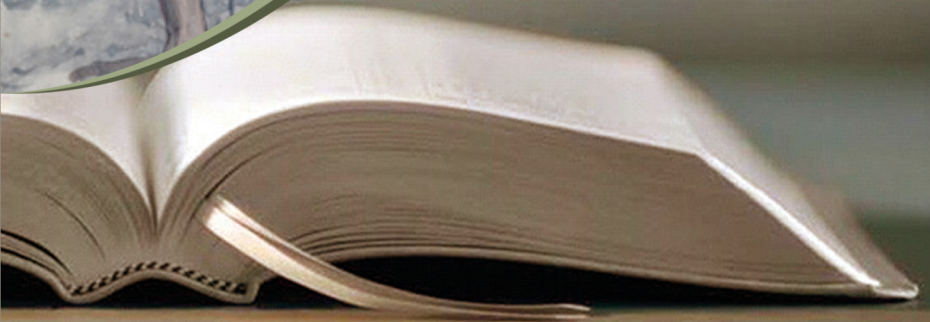

Ds. D. de Wit

Amos

SERIE
KLEINE PROFETEN

Uitgave in samenwerking met de Jeugdbond Gereformeerde Gemeenten.

© 2017 Den Hertog B.V. Houten

ISBN 978 90 331 2729 8

www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf 7

Inleiding 9

- 1 Gods oordeel over de vijanden (Amos 1:2 – 2:3) 15
- 2 Gods oordeel over Juda en Israël (Amos 2:4-16) 21
- 3 De zekerheid van het oordeel over Israël (Amos 3:1-11) 29
- 4 Niet bekeerd (Amos 4) 35
- 5 Zoekt Mij en leeft (Amos 5:1-17) 42
- 6 De dag des HEEREN (Amos 5:18-27) 51
- 7 Dodelijk gerust ten oordeel (Amos 6) 58
- 8 Vier gezichten (Amos 7:1-9 en Amos 8:1-3) 65
- 9 Vertrek! (Amos 7:10-17 en Amos 8) 72
- 10 En toch een belofte van herstel (Amos 9) 79

Woord vooraf

Paulus noemt het Evangelie een kracht van God tot de zaligheid (Romeinen 1:16). Het Woord van God is van levensbelang. De Heere gebruikt het Woord om zondaren zalig te maken. Daarom is het zo belangrijk om dat Woord ook te lezen. Uit onderzoek blijkt dat veel jongeren nooit voor zichzelf uit de Bijbel lezen. En van de jongeren die dat wel doen, is meer dan de helft ontevreden over de manier waarop ze bijbellezen. Velen van hen zeggen de Bijbel meer te gaan lezen als zij beter zouden begrijpen wat er staat. Daarom stimuleert de Jeugdbond Gereformeerde Gemeenten het bijbellezen én de uitleg bij de Bijbel, zoals deze bijbelstudieserie over de kleine profeten.

De kleine profeten worden zo genoemd omdat het gaat om twaalf korte bijbelboeken van verschillende profeten. Ze profeteerden voor en na de ballingschap van het volk Israël. Daarom gaat het in deze profetieën veel over de zorg en de zonde van de tijd en van het volk Israël, het oordeel dat komt, maar ook over de verlossing door de HEERE als de Verbondsgod. Deze eeuwenoude boodschap zegt ook veel over de tijd waarin wij nu leven. De Bijbel blijft een bijzonder actueel boek!

Na een algemene inleiding over het bijbelboek volgen hoofdstukken waarin steeds een gedeelte behandeld wordt aan

de hand van vier punten, die herkenbaar zijn aan een eigen icoontje:

Ω Letterlijke betekenis

Wat staat er precies en in welke context? Welke boodschap wilde de auteur overbrengen aan zijn eerste lezers?

Lijnen naar andere delen van de Schrift

Schrift wordt met Schrift vergeleken, de relatie tussen Oude en Nieuwe Testament wordt duidelijk, en de vraag komt aan de orde hoe Christus in deze passage naar voren komt.

Brug naar vandaag

Wat heeft dit gedeelte ons vandaag te zeggen?

Gespreksvragen

Ter verwerking van de stof en als aanzet tot verdere studie. Ook te gebruiken in kringwerk.

Ik hoop dat dit bijbelstudieboekje jongeren en ouderen helpt bij het beter begrijpen van de Bijbel en dat zij door genade door het Woord geleid mogen worden.

L.A. Kroon
directeur Jeugdbond
Gereformeerde Gemeenten

Inleiding

De eerste verzen van hoofdstuk 1 vertellen ons veel over de profeet die in dit boekje onze aandacht vraagt: Amos. We lezen dat hij afkomstig was uit Tekóa. Als je vanuit Jeruzalem naar het zuiden via Bethlehem reist, kom je na ongeveer zeventien kilometer in Tekóa aan. Tekóa lag dus in de stam van Juda. Uit deze plaats heeft Joab de wijze vrouw gehaald om bij koning David (regeerperiode 1010-970 v.Chr.) te spreken voor Absalom. In 2 Kronieken 11:6 staat dat Rehabeam (regeerperiode 930-913 v. Chr.) deze stad heeft versterkt. Hier heeft de godvrezende koning Josafath (regeerperiode 873-849 v. Chr.) zijn volk toegesproken voordat de strijd tegen de Moabieten en Ammonieten begon. Hier, in 'de woestijn van Tekóa' (2 Kronieken 20:21) heeft het volk de 'heilige Majesteit' geprezen, terwijl de strijd nog beginnen moest. Indrukwekkend.

Het is nu de tijd van koning Uzzia en koning Jerobeam II. Als regeringsperiode van deze Jerobeam uit het koningshuis van Jehu wordt wel genoemd de periode 786 tot 746 v. Chr. De regeerperiode van koning Uzzia wordt gedateerd van 783 tot 742 of van 767 tot 740 v. Chr. Hij wordt in 2 Koningen 15:1 Azarja genoemd. Daar staat dat hij zestien jaar oud was toen hij koning werd en dat hij tweeënvijftig jaar heeft geregeerd. Dat is ruim tien of zelfs ruim vijftwintig jaar langer dan we uit bovengenoemde datering afleiden. Mogelijk heeft hij enkele jaren samen met zijn vader geregeerd, die te Lachis

is vermoord in een complot. In 2 Koningen 15:2 staat ook dat Uzzia's regering begon in het zeventwintigste jaar van Jerobeam II. Dat zou betekenen dat zijn regering pas begon in 759 v. Chr. Het is opmerkelijk dat onze kanttekenaren summier zijn in het noemen van jaartallen van de koningen. In ieder geval kan gezegd worden, zoals ook uit Amos 1:1 blijkt, dat Uzzia en Jerobeam II tijdgenoten waren en regeerden in de achtste eeuw voor Christus. Dat is ongeveer twee eeuwen na koning David.

In die twee eeuwen is veel gebeurd. Alleen al het noemen van de twee koningen, Uzzia en Jerobeam II, geeft dit aan. Het oude rijk van koning David is onder Rehabeam (931 v. Chr.) in tweeën gescheurd. In het Tienstammenrijk wordt Jerobeam I koning. Hij krijgt in Gods Woord een aangrijpende bijnaam: Jerobeam de zoon van Nebath, die Israël zondigen deed. In Dan en Bethel richt hij gouden kalveren op. Het volk van het Tienstammenrijk, waarover hij koning geworden is, spoort hij aan dáár de God van Israël te dienen en niet meer in Jeruzalem, waar de tempel van Salomo staat en waarvan de Heere gezegd had dat Zijn volk Hem daar dienen zou. Jerobeam stelt ook eigen priesters aan en verandert de data van de feestdagen. Je zou zijn optreden in twee woorden kunnen samenvatten: eigenwillige godsdienst, de zonde tegen het tweede gebod.

Tussen deze Jerobeam I en Jerobeam II uit de dagen van Amos ligt de gruwelijke goddeloosheid in het Tienstammenrijk. We hoeven alleen maar de namen van Achab (regeerperiode 875-854 v. Chr.) en Izebel te noemen, die de Baälsdienst tot grote bloei brengen. De vader van Achab, Omri, maakt Samaria tot zijn residentie. In 722 v. Chr. wordt Samaria door de Assyriërs verwoest en het Tienstammenrijk weggevoerd. Amos leeft dus in een tijd van een verdeeld koninkrijk. Voor

het Tienstammenrijk zijn de verwoesting van Samaria en de wegvoering dichtbij.

Het aangrijpende is dat daarvan in de samenleving van Jerobeam II niet veel te zien is. Het wordt in ieder geval niet opgemerkt. Er is grote welvaart. Het Oostjordanland is op Damascus (Syrië) heroverd. De grenzen zijn veiliggesteld. Het lijkt bijzonder goed te gaan. Toch vraagt Amos aandacht voor twee pijnlijke hoofdzaken: (a) De 'oude' zonde van Jerobeam, de zoon van Nebath, die Israël zondigen deed. (b) Er is groot onrecht. De rijken zijn zeer rijk, maar de armen zeer arm. En de rijken bekommeren zich niet om de behoeftigen en noodruftigen. Dat er geen arme in Israël mocht zijn, is door de rijken in Samaria totaal vergeten. En het recht struikelt op de straat. In plaats van gerechtigheid is er zeer veel ongerechtigheid. Het volk maakt zich rijp voor Gods gericht.

In die omstandigheden wordt Amos van Tekóa naar het Tienstammenrijk gezonden. Hij was onder de veeherders. Sommigen denken dat hij een veehandelaar is geweest. In 2 Koningen 3:4 wordt het Hebreeuwse woord ook als zodanig gebruikt voor de koning van Moab, zo leren we van kanttekening 2. Het is opmerkelijk dat later bij de geboorte van Christus in hetzelfde gebied, de velden van Efratha (Tekóa ligt immers dicht bij Bethlehem), schaapherders te vinden zijn. Eeuwenlang heeft dit beroep blijkbaar bij dit gebied gehoord. In Amos 7:14 zegt Amos van zichzelf dat hij een ossenherder was. De Heere nam hem achter de kudde vandaan. Het woord 'kudde' ziet op kleinvee. We kunnen dus zeggen dat het een man was die groot- en kleinvee onder zijn hoede had. Hij verzamelde ook wilde vijgen. Uit 1 Koningen 10:27 weten we dat deze bomen zeer veel voorkwamen in Israël: 'En de koning maakte het zilver in Jeruzalem te zijn als stenen, en de ceders maakte hij te zijn als de wilde vijgenbomen, die in de laagte

zijn, in menigte.’ Blijkbaar was Amos ook een man van de landbouw. Echt iemand die midden in de schepping stond. En dát is in dit bijbelboek te merken! We zullen veel voorbeelden uit de natuur tegenkomen.

De Heere heeft deze man zo vanuit zijn werk geroepen om te profeteren. In Amos 7:14 en 15 verwoordt hij het zelf zo: ‘Toen antwoordde Amos en zeide tot Amazia: Ik was geen profeet, en ik was geen profetenzoon, maar ik was een ossenherder en las wilde vijgen af. Maar de HEERE nam mij van achter de kudde, en de HEERE zeide tot mij: Ga heen, profeteer tot Mijn volk Israël.’ Met hem zijn in dezelfde tijd Hosea en Jona tot profeten gesteld. Jona moest profeteren tegen Ninevé, de aartsvijand van Israël. Hosea profeteerde ook tegen het Tienstammenrijk, net als Amos.

Het blijft iets bijzonders van dit bijbelboek dat Amos uit Juda geroepen werd om tegen het Tienstammenrijk te gaan profeteren. Die spanning is ook te merken in het al genoemde hoofdstuk 7. Amazia, de priester te Bethel bij een van de gouden kalveren, zegt tegen Amos: ‘Gij ziener, ga weg, vlied in het land van Juda; en eet aldaar brood en profeteer aldaar. Maar te Bethel zult gij voortaan niet meer profeteren; want dat is des konings heiligdom, en dat is het huis des koninkrijks’ (Amos 7:12-13).

Amos moet voortdurend Gods gericht over het Tienstammenrijk met Samaria als hoofdstad prediken. Het dreigende van de komst van Gods gericht horen we ook al in het eerste vers: ‘twee jaren voor de aardbeving’. Die aardbeving heeft ook daadwerkelijk plaatsgevonden in de tijd van Amos. Dat weten we uit Zacharia 14:5: ‘Dan zult gijlieden vlieden door de vallei Mijner bergen (want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal), en gij zult vlieden gelijk als gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, den koning van Juda; dan

zal de HEERE mijn God komen, en al de heiligen met U, o HEE-RE.' Zacharia begon te profeteren in 520 v. Chr. Dat is ongeveer tweehonderdvijftig jaar later! En nog steeds was deze aardbeving breed bekend onder het volk. Het moet daarom wel een geweldige indruk hebben gemaakt. Verder weten we er niet zoveel van. De aanduiding is genoeg. De Heere komt met Zijn zeker en ontzaglijk gericht.

Willen we aan dit bijbelboek recht doen, dan moeten we oog hebben voor dit thema van Gods komend gericht. Voortdurend, hoofdstuk na hoofdstuk, vers na vers, keert het terug. Het heeft het volk van Israël in die tijd vermoeid en men zag de profeet maar liever gaan. Wij zijn niet anders. Het maakt de bespreking van dit bijbelboek daarom niet eenvoudig. Na een stukje lezen in Amos verzucht je al snel: alweer over Gods gericht! Dat is ontdekkend, zeker als alles goed lijkt te gaan en we in onze eigenwillige godsdienst en wereldzin niet gestoord willen worden. Toch is dit bijbelboek beslist niet platvloers of uitgesleten. Het valt juist op in zijn schoonheid door het veelvuldig gebruik van beeldspraak. Daarbij maakt Amos vaak gebruik van beelden uit de natuur.

De tweede moeilijkheid waarvoor we staan, is de vraag hoe ook in dit bijbelboek Christus een plaats heeft gekregen. Om die plaats te vinden moeten we in dit bijbelboek wel zoeken. We moeten immers Gods Woord laten staan in de woorden zoals die er staan. De Persoon en het werk van Christus moet uit de tekst opkomen! Als je bijvoorbeeld Jesaja 53 leest, is het verband naar de lijdende Knecht, Christus, sneller duidelijk. In Amos is Christus meer verborgen. Misschien is dit ook wel een van de sleutels om deze profetie uit te leggen. Voortdurend is voor het oordeel géén plaats. Er wordt geen buigen gevonden in Gods gericht. Waar dat niet gevonden wordt, is er voor Christus en Zijn werk ook geen plaats. Zo is

het een ontdekkend schriftwoord dat de diepe val in Adam tekent, ook voor mensen die verkeren onder de bediening van het genadeverbond. Wat is het wederbarende werk van Gods Geest nodig. Dat predikt dit bijbelboek heel indringend. Helemaal aan het einde, nota bene in de slotverzen, wordt tóch gesproken van herstel. Dat predikt de soevereine genade die in Christus wordt geopenbaard. Zo zullen we wat moeite moeten doen om midden in de aankondigingen en de zekerheid van het oordeel tóch de voortgang van Gods welbehagen in Christus te vinden.

Opbouw

We kunnen het bijbelboek Amos op de volgende manier indelen:

- hoofdstuk 1 en 2: Grote inleiding op de gerichten.
- hoofdstuk 3 en 4: Aankondiging van de onafwendbaarheid van deze oordelen én het feit dat het volk zich rijp maakt voor het oordeel.
- hoofdstuk 5: Uitvoering van het oordeel.
- hoofdstuk 7 t/m 9: Weergave van het oordeel in een vijftal gezichten. Het herstel van het overblijfsel wordt benoemd in de slotverzen.

Gods oordeel over de vijanden

Lezen: Amos 1:2 – 2:3

AΩ Letterlijke betekenis

Het eerste wat Amos zegt, is: 'De HEERE zal brullen uit Sion.' Amos kende het gebrul van een leeuw. In hoofdstuk 3 vers 4 en 8 gebruikt hij dit beeld ook: 'Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Zal een jonge leeuw uit zijn hol zijn stem verheffen, tenzij dat hij wat gevangen hebbe?' En vers 8: 'De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? De Heere HEERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren?' Wanneer we deze drie verzen samen nemen, wordt duidelijk wat Amos bedoelt. De HEERE heeft hem geroepen en dat roepen zal zijn als van een leeuw die brult omdat er roof is. De roof is hier het volk Israël dat zal worden besprongen, weggevoerd, verwoest. Dat moet wat voor Amos geweest zijn. Geroepen om het oordeel aan te kondigen, en dat ook nog eens in het Tienstammenrijk. Maar het kon niet anders: de Heere HEERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren?

Wat staat het in schril contrast: het brullen uit Sion en het verheffen van de stem uit Jeruzalem enerzijds en de godsdienst van de kalveren van Dan en Bethel anderzijds. Wat is de vrucht aangrijpend. De woningen der herders, de weiden zegt kanttekening 8, zullen treuren. De prachtige bosrijke en vruchtbare hoogte van de Karmel zal verdorren. De roepstem van de Heere brengt de dood teweeg in het Tienstammen-

rijk. Amos is geroepen om het oordeel te verkondigen en de vrucht zal de dood zijn.

Toch blijft het opmerkelijk: het is de roepstem van de Heere HEERE (!) en deze komt uit Sion. Daar moeten we straks op terugkomen.

Je zou nu verwachten dat de profeet zich vanaf vers 3 richt op het Tienstammenrijk. Maar dat gebeurt niet. Er komt eerst een zestal heidenvolken aan de orde. Naast Syrië, de Filistijnen (genoemd naar hun belangrijke steden) en de Feniciërs (Tyrus) worden drie volken genoemd die een verwantschap hebben met Israël: Edom, Ammon en Moab. Wat heeft Israël in zijn bestaan veel te lijden gehad van deze volken, ook van zijn broedervolken. Zo lezen we in 2 Koningen 8:12 dat de profeet Elia weent. Koning Benhadad van Syrië ligt op sterven. Hazaël heeft Benhadad op zijn ziekbed vermoord. Van deze wrede Hazaël heeft Elia wenend geprofeteerd dat hij Israël zal slaan. Hij zal de jonge mensen met het zwaard doden, de jonge kinderen verpletteren en hun zwangere vrouwen opensnijden ... gruwelijk! Hetzelfde wordt overigens gezegd van Ammon. In het derde vers van dit hoofdstuk staat dat de Syriërs Gilead met ijzeren dorswagens hebben gedorst. Met kanttekening 14 kunnen we gevoeglijk aannemen dat dit overeenkomt met de wreedheid van Benhadad en Hazaël. Ja, als dat volk geoordeeld wordt, wie zou het niet kunnen begrijpen?

Steeds wordt één overtreding genoemd. Toch horen we voortdurend het refrein: 'om drie overtredingen ... om vier.' Klopt dit wel? Zou het betekenen dat de HEERE pas bij de vierde overtreding Zijn oordeel zal zenden? Nee, dat kan de uitleg niet zijn. De HEERE kan toch de zonde niet ongestraft laten? We horen in drie ... vier een tellen. Soms kan het er zo op *lijken* dat de HEERE de zonde niet straft. De HEERE telt tót-

dat het moment daar is dat Hij naar Zijn raad Zijn oordeel zenden zal over ál de zonden. Uiteindelijk wordt één gruwelijke zonde genoemd, waardoor de rechtvaardigheid van het zware oordeel Gods erover zo duidelijk is.

Bij het lezen van de gruwelijke overtredingen is het geen vraag of deze volken het oordeel waardig zijn. Je zult toch een plaats met ijzeren dorswagens hebben gedorst (vers 3). Je durft het bijna niet in je gedachten voor te stellen. Gruwelijk! Als de hartgrondige broederhaat van Edom in rekening wordt gebracht (vers 11), dan kun je toch alleen maar hartelijk instemmen met dit gericht? In hoofdstuk 2 vers 1 wordt een buitengewone, onmenselijke wreedheid van Moab beschreven: de beenderen van de koning van Edom heeft Moab tot kalk verbrand, gecremeerd. Dan is toch niet anders dan het eindoordeel te verwachten, zoals dat te horen is in hoofdstuk 2 vers 3?

Een vuur ... een vuur. Keer op keer klinkt het. Het vuur verteert. Het is als een ontzaglijk onweer (vers 14) met veel bliksemschichten die de volken treffen. Het oordeel van de Heere mist niet. Hij heeft geteld, maar aan dat tellen komt een einde.

Het onweer heeft zich ontladen rondom het Tienstammenrijk en Juda. De bui lijkt Israël en Juda nog te sparen. Wat kan er instemmend geluisterd zijn naar Amos in beide delen van het koninkrijk. Natuurlijk moet dit deze Israël vijandige volken treffen. Zulke gruwelijke overtredingen verdienen toch niet anders? En zij hebben Israël en Juda, het volk des HEEREN, toch veel kwaad aangedaan? Daar moeten ze toch wel voor gestraft worden? Natuurlijk! Als we even verder kijken in hoofdstuk 2 en terugblikken in hoofdstuk 1 vers 2, zal blijken dat het onweer Juda en Israël ook zal treffen. In dat licht wordt de tekening van de heidenvolken zo aangrijpend. Het

is eigenlijk een beschrijving van Juda en Israël. Ze zijn de heidenvolken gelijk geworden in overtredingen. Ze staan in hetzelfde oordeel.

Lijnen naar andere delen van de Schrift

Het is opmerkelijk dat Amos zegt: ‘De HEERE zal brullen ...’ (1:2). Het spreken van Amos is dus het spreken van de HEERE. Het is een van de mooie voorbeelden uit de profeten waaruit blijkt dat zij niet hun eigen woorden hebben opgeschreven, maar Gods Woord. Later zal de apostel Petrus schrijven, in 2 Petrus 1:21: ‘Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.’

Amos refereert een aantal keren aan de geschiedenis van Israël. De genoemde gebeurtenissen zijn niet altijd duidelijk in de Schrift terug te vinden. In de dagen van Amos zullen de inwoners van Israël het wel direct hebben herkend. Zeker als het bijvoorbeeld gaat over de koningen Hazaël en Benhadad. Kanttekening 14 somt een aantal schriftplaatsen in dit verband op. Met name koning Achab (een voorganger van Jerobeam II, uit het huis van Omri, bekend van de geschiedenissen met Elia) heeft zeker drie keer met de Syriërs gestreden. De koning van Syrië was toen Benhadad II. We kunnen hiervan lezen in 1 Koningen 20. Achab had koning Benhadad moeten doden, maar heeft dit niet gedaan (1 Koningen 20:30-34). Daarom zal Achab sterven en het Tienstammenrijk verliezen in de strijd tegen Syrië. Dat is ook daadwerkelijk gebeurd (1 Koningen 22:34-35: ‘Toen spande een man den boog in zijn eenvoudigheid en schoot den koning van Israël tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voer-

man: Keer uw hand en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond. En de strijd nam op denzelfden dag toe, en de koning werd met den wagen staande gehouden tegenover de Syriërs; maar hij stierf des avonds, en het bloed der wond vloeyde in den bak des wagens.’ In dit licht is het te begrijpen wat het voor Israël moet hebben betekend dat Amos zó over deze volken profeteerde. Dat zullen ze wel hebben willen horen. Het maakt het vervolg van hoofdstuk 2 des te aangrijpender.

De heidenvolken leefden in de tijd van Amos nog buiten de bediening van het genadeverbond. Op een enkele uitzondering na (Naäman de Syriër bijvoorbeeld) werkte de Heere vooral onder het volk van Israël. Zo heeft in dit hoofdstuk ook geklonken dat de HEERE zal brullen uit Sion en Zijn stem verheffen uit Jeruzalem (1:2). Het aangrijpende is nu dat over deze heidenvolkeren een oordeel wordt uitgesproken *zonder Christus*. Zo spreekt Gods Woord óók over Christus. Toch mogen we hier niet nalaten te wijzen op het slot van Amos. Amos 9:12 (met de daarbij behorende kanttekening 49) spreekt over de uitverkorenen heidenen die door de prediking van het Evangelie en de werking van de Heilige Geest gebracht zullen worden onder de gehoorzaamheid van Christus en tot de gemeenschap van Zijn Kerk. We vinden dit ook bijvoorbeeld in Jesaja en Jeremia, waar de heidenvolken het oordeel wordt aangezegd en er tóch ook voor hen verwachting wordt gegeven in de toekomst.

Brug naar vandaag

Hoewel het goed is om ons te realiseren dat wij tot de heidenvolkeren behoren, kan toch in dit verband de vraag worden gesteld hoe wij het oordeel lezen over degenen die zich

bevinden buiten de bediening van het genadeverbond. In onze situatie van nu zijn dat de mensen die niet gedoopt zijn en niet verkeren onder de prediking van Gods Woord.

We kunnen ons ook afvragen of wij het ermee eens zouden zijn als op deze wijze de mensen 'buiten de kerk' het oordeel zou worden aangezegd. Het is zeker zo dat we nu in de tijd leven waarbij de bediening van het genadeverbond is uitgestrekt tot de heidenvolken. Toch blijft de vraag staan in hoeverre de aankondiging van het oordeel een eerlijke plaats krijgt in het spreken met degenen die 'buiten' zijn.

Gespreksvragen

1. Lees aandachtig 1 Koningen 20 door en breng dit in verband met Amos 1. Doe hetzelfde met de aanwijzing van Hazaël als opvolger van Benhadad II door Elisa (2 Koningen 8:7-15).
3. Lees Ezechiël 25 naast Amos 1 – 2:3.
4. Zegt Amos 2:1 ook iets over onze afwijzing van crematie?